

и отъ Египтяне-тъ. Нема забравихте, какъ вы водяше Той прѣзъ пустынь-тъ, какъ ся грижеше за васъ отѣчески!“ Иисусъ Навинъ и Халевъ си раздрали дрехы-тъ отъ досадѣ. „Ный обгледахме всичкѣ-тъ земѣ;“ говорили они, „тя е прѣкрасна! Съ помощь Божіѣ ще влѣземъ въ неѣ; Господь ще ны всели въ онаѣ странѣ, която кыпи отъ медъ и млѣко. Не отпадайте отъ Господа! Не бойте ся отъ народы-тъ, что живѣтъ на неѣ земѣ: Ный ще гы истрѣбимъ,—Господь ще бѣде нашъ поборникъ!“ Но всичкы тыя думы не произвели никакво дѣйствіе. Изумленные-тъ народъ выкалъ, кричалъ и искалъ да убіе съ камане Моисея, Аарона, Иисуса Навина и Халева.

Въ таѣ минутѣ ся явила слава Господня прѣдъ народа въ облакъ надъ Скрынѣ-тъ. Господь казалъ Моисею: „Докога тойзи народъ ще мя огоргава? Докога той нѣма да вѣрва мои-тъ чудеса? Азъ щѣ го поразѣ и истребѣ отъ лице-то земно; а тебе щѣ направѣ родоначалникъ на другъ народъ посиленъ, помогущественъ.“ Но Моисей, когото Израилтяне-тъ искали да убіѣтъ съ камане, казалъ: „Господи! не дѣй гы истребыва! Кога изчезнѣтъ ти отъ лице-то земно, тогава Египтяне-тъ и другы-тъ народы ще рекѣтъ: Господь не е былъ силенъ да въведе сынове-тъ Израилевы въ Обѣтованнѣ-тъ земѣ, ти погынѣхѣ въ пустынь-тъ! Господи! умилиствивъ ся на нихъ и яви силѣ-тъ Си! Ты, Господи, си дълготѣрпѣливъ и многомилостивъ! Молѣ ти ся, по Твое-то голѣмо милосердіе, прости и сега грѣха на Твоя народъ.“

Господь казалъ: „Прощавамъ гы по твоѣ-тъ думѣ! Сынове-тъ Израилевы нѣма да умрѣтъ сега мгновенно, но кости-тъ имъ ще изгнѣтъ въ тѣсь пустынь! Ни единъ отъ оныя, които роптахѣ на Мене, нѣма да влѣзе въ Обѣтованнѣ-тъ земѣ. Неѣ ще видѣтъ само Иисусъ Навинъ и Халевъ, които Ми останѣхѣ вѣрни за всякогы. Само дѣцата, които не ся намѣсихѣ въ мятежа, щѣ въведе въ Обѣ-